

HiKKieS.

Verhalen met respect voor diversiteit
Nr. 4

de kleur
van ons hart

Aya Sabi

Het gaat goed

De tijd vliegt voorbij als je plezier hebt. Vandaag ben ik jarig. Loesje en Stéphanie komen voor mijn verjaardag. We gaan het samen vieren. Met ijsjes natuurlijk! Maar eerst moet ik naar mijn bankje aan het einde van het bos. De open lucht omarmt me. De vogels vliegen terug uit het Zuiden. "Hoe was het daar? Missen ze me al?" fluister ik hen toe. "Zeg maar dat het goed met me gaat."

De kleur van ons hart

Aarzelend vraag ik me af of dit niet een gemene grap is die Stéphanie heeft verzonnen. Dan stuurt Loesje me een kushandje toe en weet ik zeker dat dit geen gemene grap is. Loesje zou daar nooit aan meedoen. Ik giechel.

"Mijn leven begon als een sprookje in een land hier ver vandaan. In dat land schijnt de zon 365 dagen per jaar en regent het nooit. Je zou er zeker graag willen wonen? Niet als je weet dat de oogst al jaren mislukt en dat de inwoners zo arm zijn dat ze hun eigen kinderen niet kunnen voeden."

"Want uiteindelijk gaat het niet om de kleur van onze ogen, maar om de kleur van ons hart. En dat is bij iedereen even rood."

Ik durf nu pas omhoog te kijken naar mijn klasgenoten. Loesje is ontroerd. Haar ogen zijn vochtig. Een traan loopt over haar gezicht. Ik wist niet dat stoere Loesje ook een zachte kant had? Snel veegt ze de traan af. Er klapt iemand in zijn handen. Het is Stéphanie. "Applausje voor Leïla!" roept Floris.

Iedereen is verbaasd. Heeft Floris, de stille jongen, nu echt door de klas geroepen? Marie, de gemene trut, gaat op haar stoel staan en fluit in haar vingers. Ze lacht naar me. Kan zij ook lief zijn?

Binnen enkele tellen barst de hele klas in een luid applaus uit. Iedereen lacht en klapt in zijn handen.

Mijn wolkenvriendjes

Ik ben Leïla. Leïla betekent nacht in een land hier ver vandaan. Een land dat ik nooit gezien heb. Ze zeggen dat het er niet regent en dat de zon er 365 dagen per jaar schijnt. Hier regent het altijd, behalve op mijn verjaardag. Ik ben midden in de zomer geboren. De dag van mijn geboorte, één juli, scheen de zon. Sindsdien vier ik elke verjaardag met een ijsje, zoals vandaag. Ik lig languit op de houten bank aan het andere eind van het bos. De open lucht boven me glimlacht naar me. In één jaar zitten mooie en minder mooie dagen. In de open lucht zijn de mooiste dagen geschilderd, blauw en wit. De kleuren van een nieuw begin. Hoop.

Hoop dat dit jaar mooier zal zijn dan het afgelopen jaar. Warme vrienden zijn boven me in de horizon geschilderd. We houden elkaars hand vast. In het midden sta ik met een brede glimlach op mijn gezicht.

In de open lucht ben ik mooier dan in het echt. We maken een kring en dansen in het rond. Ik giechel.

De lucht wordt plots troebel en wazig. Mijn wolkenvrienden vervagen. Ik breng mijn hand naar mijn vochtige wangen. Ik heb helemaal geen vrienden. Anders zat ik niet alleen een ijsje te eten op mijn verjaardag. Ik mag niet huilen. Het is en blijft een mooie dag. Vandaag word ik 12 jaar. Het begin van een nieuw begin. Binnen één maand zal ik voor het eerst naar de middelbare school gaan.

's Nachts val ik maar niet in slaap. Het is benauwd en snikheet in mijn kamer. Als ik het raam open, hebben de muggen vrij spel. Als ik het raam dichtdoe, stik ik bijna. Ik kan de sterren niet zien door het plafond. Boven me is het pikzwart. Mijn wolkenvrienden slapen.

Ik heb een nachtmerrie gehad. Mama zit aan de rand van mijn bed. Ze dept mijn voorhoofd af met een nat handdoekje.

Ik hoop dat mama instemt. Met haar erbij is het voor de helft beter. Door haar voel ik me gesterkt. Alsof ik de hele wereld aankan.

"Leïla gaat het zonder mij even goed doen. Misschien zelfs beter," zegt mama.

Ze knijpt in mijn schouders en zonder gedag te zeggen, verlaat ze het lokaal.

Daar sta ik dan. Ik voel de ogen van mijn klasgenoten op mijn huid branden. Vierentwintig paar ogen. Die van meester Koen en Stéphanie niet meegerekend, want zij weten al wat er gaat komen. Ik haal diep adem. Ik weet met welke foto ik ga beginnen. De foto die we in de linkerbovenhoek hebben geplakt. De mama met haar bruine huid en krullend haar die op een houten kruk zit en mij, als kleine baby, vasthoudt.

Zonder het te beseffen, rollen de woorden een voor een uit mijn mond. Je kan een speld horen vallen. Zo stil is het. Iedereen kijkt naar me alsof ik een sprookjesfiguur ben die net uit een groot, stoffig boek is gestapt.

Als een sprookje

De collage is heel groot geworden. Ik krijg hem niet op de fiets en ik krijg hem al helemaal niet tot in de klas van meester Koen. Zonder mama's hulp zal het niet lukken.

Er is nog niemand van mijn klasgenoten in de klas, want de les is nog niet begonnen. We kloppen op de gesloten deur van het tekenlokaal. De deur zwaait open en mama gaat de klas in.

"Dag, meester Koen. Ik ben Lore, de mama van Leïla." Meester Koen beantwoordt mama's uitgestoken hand en knikt naar de collage.

"Wauw, dat ziet er geweldig uit!"

Mama en ik glunderen van trots.

"We hebben er samen aan gewerkt," zeg ik.

Mama knipoogt naar me.

"U mag ook blijven luisteren naar Leïla," biedt meester Koen aan.

"Leïla, kind toch. Wat is er met je aan de hand?"

Ik heb gekrijst.

"Stéphanie", stamel ik.

Mama zucht diep. Ze doet het dekbed omhoog en kruipt bij me in bed. Haar blanke armen zijn stevig om me heen geklemd. De korte blonde haartjes glinsteren in het maanlicht dat binnenvalt uit het raam.

"Het is voorbij, Leïla. Binnen twee weken kan je leuke vrienden maken. Ik weet zeker dat je gelukkig zal zijn."

In de armen van mama is de wereld een peperkoekenhuisje waar ik oneindig lang aan kan knabbelen. Het is hier warm, niet heet. Mama's armen zijn zacht. En de liefde van haar lichaam doet mijn zorgen smelten. Voor even, want al snel breekt het moment aan dat ik voor het eerst naar de middelbare school moet.

Eén september. Ik ben twaalf jaar en twee maanden. Best oud, maar ik doe het bijna in mijn broek van de zenuwen. Ik sta op de speelplaats tegen de muur

geleund en staar naar beneden. De woorden van mama schieten door mijn hoofd, maar niet in de juiste volgorde. Wat moet ik doen om vrienden te maken?

Overal zijn springende en huppelende kinderen. Ze rennen achter elkaar aan. De meesten kennen elkaar al. Ze zaten waarschijnlijk ook samen op de basisschool. Het is hier zo groot. Vroeger waren we de oudste kinderen op de speelplaats. Nu zijn we de kleinsten. Mijn hart klopt in mijn keel. Mijn mond is droog. Opeens staat ze naast me. Loesje.

"Oh, wat heb jij mooi haar."

Ze trekt met haar vingers aan een van mijn krullen, totdat hij helemaal strak staat. Ze laat de haarlok los en meteen veert hij weer omhoog en krult.

"Hoe doe je dat toch?" vraagt ze.

Ik lach.

"Ik doe niets. Dat gaat vanzelf," zeg ik.

"Hoe heet je?"

"Leïla."

"En wat betekent dat?"

"Leïla betekent 'nacht' in een land hier ver vandaan."

"Weet je wat, lieve Leïla? Blijf morgen maar thuis. Dan werken we samen aan je collage."

De volgende ochtend staan we al vroeg op om naar de zolder te gaan. Het is er donker en stoffig. Overal staan er spulletjes van toen ik nog een baby was. Mijn speentje. De babyfoon. Het dekentje dat me warm hield toen ik overvloog uit het land waar de zon altijd scheen. We hebben genoeg om een mooie collage te maken. We werken de hele middag gezellig verder.

"Ja, het is klaar."

Ik ben trots op wat we gemaakt hebben.

"Nee, wacht! We zijn dit vergeten," zegt mama terwijl ze een houten kist opent.

In het deksel van de kist zit een hendel die ze naar boven schuift. Ik zie iets glinsteren. Het is een foto. Ze neemt het uit de schuif. Er staat een mevrouw op met dezelfde krullen als die van mij. Ze zit op een houten krukje en houdt een kleine baby in haar armen. Het is alsof ik naar mezelf kijk in de toekomst.

"Dat ben jij," zegt mama terwijl ze naar de kleine baby wijst.

heeft ze gevonden. Oh, wat dom van me. Mama is niet boos. Ze is teleurgesteld. Dat vind ik nog erger.

“Is er iets dat je me wil vertellen, Leïla?”

Het is geen vraag. Het is een bevel om nu te vertellen wat er aan de hand is. Maar er is zoveel. Waar moet ik beginnen? Ik kan beter zwijgen. Ze gaat tegenover me zitten. Haar blanke, zachte handen omklemmen mijn donkere armen. Haar blauwe ogen kijken recht in mijn bruine ogen.

“Je weet toch dat ik oneindig veel van je hou?”

Natuurlijk weet ik dat. Ik knik. Als ik het nu zou vertellen, zou mijn stem teveel bibberen. Ik kan het niet. Ik knik opnieuw. Heviger dan eerst.

“Je weet toch dat liefde altijd gedeeld kan worden. Door iedereen. Het gaat niet om de kleur van onze ogen. Het gaat om de kleur van ons hart. En dat is bij iedereen even rood.”

Ik knik opnieuw. Ik glimlach. Ik vertel. Alles vertel ik. En mama luistert. Ze aait over mijn hand. Ze streelt mijn pijn. Tot ik weer kracht heb om te geloven dat alles goed komt.

"Heeft jouw mama ook zo'n mooie krullen?" vraagt Loesje.

"Ja," lieg ik.

De vrienden komen met beide benen op de vaste grond te staan. De open lucht op mijn verjaardag was geen illusie, maar een voorspelling.

Het geheim

Ik moet sneller fietsen, anders kom ik te laat op school. Met één hand hou ik het stuur van mijn fiets vast. Met de andere hand probeer ik mijn krullen in bedwang te houden. Het lukt niet zo goed, want de wind waait overal. Loesje en ik fietsen sinds kort elke dag samen naar school. Vroeger keek ik er tegen op om aan een nieuwe dag te beginnen, maar Loesje maakt elke dag tot een mooie dag.

Wanneer ik bij het huis van Loesje arriveer, rinkel ik twee keer mijn fietsbel. Achter de voordeur zie ik haar. Ze buigt naar voor om haar boekentas van de grond te tillen. De deur zwaait open en daar staat ze. Met haar blonde, korte haar waarvan maar een lok zo lang is dat die over haar lichtbruine ogen valt. Loesje is een stoer meisje. Ze zal voor altijd mijn beste vriendin zijn. Ze draagt een spijkerbroek waarop een

niet gezien, tot meester Koen het leeg plekje naast mij aanduidt:

“Ga daar maar naast Leïla en Loesje zitten.”

Stéphanie schrikt als ze mijn naam hoort. Ze volgt de richting waarin meester Koen wijst. Onze blikken kruisen elkaar en Stéphanie slaat snel haar ogen neer. Is ze beschaamd of verbaasd? Het maakt mij niet uit. Ik ben nog altijd boos op haar. Zodra ze naast me komt zitten, mompelt ze:

“Goedemorgen.”

Ik vertik het om iets tegen haar te zeggen.

Tijdens de speeltijd sluip ik naar de fietsenstalling. Ik fiets recht naar huis. Zodra ik mijn sleutel in het slot steek, komt mama al naar de deur. Ze vraagt me niets. Ik wil dat ze me vraagt wat er is, maar ze staat daar zonder enig geluid te maken. Haar armen slap langs haar lichaam. Alsof ze net een veldslag verloren heeft. “Leïla, wij moeten praten,” zegt ze bijna onhoorbaar. Als ik in de keuken kom, zie ik mijn collage. De collage die ik toch niet meer zou kunnen gebruiken, omdat Stéphanie me al heel mijn leven in de weg zit. Mama

“Fijn, dan kan ik met haar fietsen. Waarschijnlijk botst zij niet tegen me aan.”

Loesje maakt een pruillip.

“Ik plaag je maar, hoor,” zeg ik.

Er wordt op de deur geklopt.

“Ah, daar zal ze zijn,” zegt meester Koen.

De directeur komt binnen, gevolgd door..

Oh nee, dit kan niet waar zijn. Ik wrijf in mijn ogen, want dit moet een illusie zijn: Stéphanie.

Stéphanie is de nieuwe leerling bij ons in de klas. Nu moet ik wel de waarheid vertellen. De collage die ik heb gemaakt kan ik zo de prullenbak in kieperen. Het geluk van deze ochtend. De rozen die ik overal zag. De pijn en het plezier met Loesje. Het keert allemaal om. Mijn geheim is opnieuw niet meer veilig.

Stéphanie heeft me nog niet opgemerkt. Ze stelt zichzelf voor. Ze is nog altijd zo zelfzeker als vroeger, maar iets in haar stem is veranderd. Ze klinkt niet meer zoals toen ze me venijnig pestte. Gelukkig zit ik helemaal achteraan in de klas. Ze heeft me nog altijd

rood lapje genaaid is ter hoogte van haar knie. Haar oorbellen zijn twee doodskopjes. Ze loopt vrolijk op me af en drukt een kus op mijn wang. Ze toont me het schermpje van haar iPhone:

“Is deze selfie mooi genoeg?”

Loesje maakt een duckface en met haar vingers vormt ze een V-teken.

“Nou, zo zie je er in het echt toch niet uit?”

Tegen Loesje kan ik eerlijk zijn. Ze haalt haar schouders op.

“Dat weet ik en jij weet dat ook, maar mijn volgers op Instagram denken dat ik in het echt ook zo mooi ben.”

Loesje is altijd bezig met haar gsm. Ze heeft al heel wat volgers op Instagram. Ze gebruikt allemaal trucjes om de foto's te bewerken.

“Ik vind je in het echt mooier en echter!”

Loesje lacht.

“Aan jou heb ik ook niets.”

We stappen op onze fiets en rijden naar school. De wind speelt nog steeds met ons haar en we moeten roepen om elkaar te verstaan.

Loesje kijkt gefascineerd naar het bord. Aardrijkskunde is haar lievelingsvak. Op het bord staan de planeten getekend. Loesje port me met haar elleboog.

“Auw, dat deed pijn,” fluister ik.

“Kijk eens naar die planeet met de ring. Die heet Saturnus. Zou je daar niet willen leven? Met allemaal van die mooie marsmannetjes. Veel beter dan de vervelende jongens van onze klas.”

Ik schiet in de lach.

Op een buitenaardse planeet zou ik over de rand naar de aarde daarbeneden kijken. Ik zou de open lucht vanboven zien. De ruggen van overvliegende vogels die aan hun trek naar het Zuiden beginnen. Ik zou kunnen springen op een vogel en dan zouden ze me mee voeren naar het land waar de zon 365 dagen per jaar schijnt en het nooit regent. Waar er ook 's winters een open lucht bestaat. Nooit meer grijs. Altijd blauw en wit. De kleuren van de hoop.

We vertrekken naar onze volgende les. Dit is mijn lieveling: de tekenles. We krijgen iedere keer een creatieve opdracht. We mogen tekenen, schilderen en boetseren. Het doet me denken aan het knutseluurkje

“Ja, ik voel me stukken beter. Vooral omdat ik zo'n goede vriendin als jij heb.”

Loesje verdient het niet dat ik haar zo behandel. Ik laat mijn stuur los en aai over haar bol. Ze probeert hetzelfde bij mij te doen. Maar haar fiets slingert en Loesje botst tegen me aan. We vallen allebei voorover en landen keihard op de grond.

“Auw, mijn knie doet toch zo'n pijn,” proest Loesje het uit.

We liggen languit op de weg te lachen.

“Waar heb jij leren fietsen, Loesje?”

Wat hebben we toch zoveel pijn en plezier tegelijk.

Eenmaal in de klas aangekomen, laten we ons verzorgen door meester Koen. Loesjes knie is open en het rode lapje op haar spijkerbroek is donker gekleurd van het bloed. Als alles weer oké is, gaat iedereen terug op zijn plaats zitten. Meester Koen heeft belangrijk nieuws te vertellen. Er komt een nieuwe leerling bij ons in de klas. Ik port Loesje en fluister in haar oor:

stofzuigt. Voor het eerst in lange tijd lig ik niet te piekeren in bed. Ik val meteen in een diepe, rustige slaap.

De volgende ochtend schijnt de zon wel. Zou dat een goed voorteken zijn? Er is een zachte wind. De bladeren ritselen onder mijn fietsband. De hemel is lichtblauw en iets in de lucht doet me denken aan rozen. Ik glimlach zonder reden. Dit is een mooie ochtend. Loesje komt naar buiten gehold nog voordat ik met mijn fietsbel gerinkeld heb. Ze vliegt me om de hals.

“Ik ben toch zo gelukkig deze ochtend. Ik weet niet waarom.”

“Geen buikpijn meer?” vraagt ze.

Iets in haar houding staat me niet aan.

“Wat bedoel je daarmee?”

Ik val haar aan, terwijl ik weet dat ze het goed bedoelt.

Ik moet leren lief te zijn. Ook als ik kwaad ben.

“Gewoon, ik bedoel daar niets mee. Je had toch eerst buikpijn. Is het over?”

Loesje kijkt me vragend aan.

van vroeger. Toen ik nog in het vierde leerjaar zat. En onze meester voor dit vak is heel erg grappig: meester Koen. De klas van meester Koen is versierd met allemaal knutselwerkjes. Regenbogen uit gouden potjes en dikke mevrouwen van klei. De kleuren maken me vrolijk. Als iedereen zit, zegt meester Koen: “Goedemorgen allemaal! Vandaag ga ik jullie uitdagen om een groot werk in elkaar te steken dat jullie aan het einde van de week moeten presenteren.”

Er stijgt geroezemoes op uit de klas. Dit klinkt spannend. Meester Koen kijkt ons zwijgend aan tot iedereen in de klas weer stil is en gaat verder:

“Stel ons je gezin voor aan de hand van een collage.”

Mijn adem stukt. Mijn hoofd begint te draaien en ik voel hoe al het bloed uit mijn gezicht trekt. Waarschijnlijk sla ik geel uit, want Loesje schudt aan mijn schouder en vraagt of alles wel goed gaat.

Ik hou me sterk.

“Ja, ja. Er is niets aan de hand.”

Loesje is niet overtuigd, maar ik glimlach om haar gerust te stellen.

“Ik had opeens een steek in mijn maag, maar nu voel ik me weer beter.”

Ik lieg. Ik wil dat Loesje mijn beste vriendin wordt. Waarom vertel ik haar niet gewoon de waarheid?

Meteen na school fiets ik naar het einde van het bos. Ik ga languit op de houten bank liggen. Er trekt een koude rilling langs mijn rug. Mijn krullen worden nat van het vocht. Ze mogen niet nat worden, want dan gaan ze friezelen. Nu kan het me niets schelen.

Er vliegen vogels in een v-vorm voorbij. Op zoek naar het Zuiden. Neem me mee. Neem me mee naar het land waar alle haren krullen, waar alle huiden gebruind zijn en waar de zon lacht in een open lucht. Bewegende grijze wolken ontnemen me het zicht op de zwarte vogels.

Mijn geheim is niet meer veilig.

Ideetje!

Ik heb mijn huiswerk voor morgen gemaakt en zit in de kamer. De zon is al onder. De zon die veel te weinig mijn open lucht beschijnt. Ze laat me zoals iedereen in de steek.

De woorden van Thea spoken door mijn hoofd.

"De waarheid is zo mooi."

Dat is het! Ik lieg! Ik neem foto's van het internet. Zo moeilijk is het toch niet mensen te vinden die op mij lijken? Ik start mijn laptop. Het bezoekje aan Thea komt dus toch nog goed van pas. Ik google: het land waar het nooit regent en de zon 365 dagen per jaar schijnt.

Aan het einde van de avond heb ik een hele mooie collage. Ik verschuif mijn stoel tot bij mijn boekenkast. Ik moet de collage hoog verstoppen, zodat mama ze niet kan vinden als ze mijn kamer morgenochtend

"Maar Thea, je begrijpt het niet. Ze gaan zich vragen stellen. Ze gaan me anders vinden."

"Nou en? Wat maakt het nu uit dat de ogen van je mama blauw zijn en die van jou bruin? Het gaat om de liefde die je voor elkaar voelt."

Thea fronst haar wenkbrauwen.

Mijn bezoek aan Thea heeft me geen stap verder gebracht. Ze begrijpt het niet. Niemand begrijpt me. Weer wellen de tranen op.

"Nee, Thea. Dat ga ik niet doen!"

Ik mag niet roepen tegen oudere mensen. Dat is ongeleefd en toch doe ik het. Ik mag niet liegen tegen mijn vriendin en toch doe ik het. Witje kijkt me aan met haar glazige, zwarte ogen en bijna wil ik ook tegen haar schelden. Ik hou me in. Het is beter als ik gewoon naar huis ga.

Het land hier ver vandaan

Mijn leven begint als een sprookje in een land hier ver vandaan. Het is geen geheim dat ik niet lijk op alle anderen. Mijn ogen zijn zwart als de nacht. Mijn huid is donker en mijn haar krult. Dat is het eerste wat Loesje zag en ze vond het mooi. Soms ben ik ook mooi. Vaak niet.

Ik werd dus midden in de zomer geboren. Wat toen geen verschil maakte, want in het Zuiden schijnt de zon elke dag. Wat als ik in dat land kon blijven wonen? Oh, wat heerlijk! Maar ik werd, als kleine baby van een paar uur oud, door mijn ouders weggegeven. Ze waren te arm om voor me te zorgen. Het regende veel te weinig en de oogst mislukte al jaren. Ze hadden niets om te eten. Als het hier nu minder regende en daar wat meer, zou de wereld zo'n vredige plaats zijn. Ik ben gelukkig bij mama en papa. We hebben veel plezier samen. We houden van elkaar. Mijn andere

ouders ken ik niet eens. Maar soms zou ik willen dat mijn leven iets gewoner was. Dat mensen mij niet altijd vroegen waar ik vandaan kwam. Of ik wel echt het kindje van papa en mama was. Ik zou willen dat ik niet uitgelachen werd op school. De scherpe stem van Stéphanie doet me huiveren:

"Dat is jouw mama niet! Ze heeft jou ergens gevonden. Toch niet op de vuilnisbelt?"

Mijn andere klasgenoten lachen luid. In mijn hoofd klinkt het nog luider. Ik druk mijn handpalmen tegen mijn oren.

Mijn leven begint als een sprookje, maar zo is het niet. Eindigde het maar als een sprookje:

"En Leïla leefde nog lang en gelukkig."

thee aanneem die Thea me toereikt.

"Oh, maar liefje toch. Kom eens hier."

Thea knikt bemoedigend naar me. Met de mouw van haar te grote trui veegt ze over mijn natte wangen. Het prikt. Als mijn kopje thee leeg is, haal ik diep adem. Ik vertel Thea alles.

Thea is lange tijd stil. Tot ik naar haar opkijk. Haar lichtbruine haar is in een vlecht rond haar hoofd gedraaid. Ze heeft heel veel sproetjes op haar spitse neus en haar ogen glinsteren. Net als de kralenkettingen rond haar hals.

"Er is toch helemaal geen probleem?"

Ik wist het wel. Thea weet altijd overal een oplossing voor. Ik glunder.

"Je gaat daar volgende week gewoon staan. Je schouders iets naar achteren. Je rug recht. Sterk zoals je altijd bent. En je laat zien hoeveel je kan. Hoeveel jij van anderen kan houden. Er is geen reden om te liegen. De waarheid is zo mooi. Wat is er mooier dan houden van je ouders? Je hoeft je daar niet voor te schamen."

ben geweest, zal ik zeker een oplossing hebben. Dat ik daar niet eerder aan gedacht heb!

Ik parkeer mijn fiets achter de grote struik in Thea's tuin, zodat mama niet vanuit ons keukenraam kan zien dat ik hier ben. Thea is altijd thuis en is te lui om op te staan als er iemand aanbelt. Daarom hangt er een touwtje uit de brievenbus dat vanbinnen met de deurklink verbonden is. Met één trek aan het touwtje krijg ik vanbuiten de deur open. De muffe geur van sigaretten prikt in mijn ogen.

"Thea!" roep ik de lange gang in.

Er komt geen antwoord. Ik wandel verder naar de woonkamer. Thea zit achterover op de bank en slurpt van haar thee. Op haar schoot zitten Witje en Zwartje, twee van de vier katjes van Thea.

"Ah, kijk eens wie we daar hebben!" zegt Thea opgewekt. Ze klopt naast zich op de bank.

"Je kijkt zo beteuterd. Is er iets, Leïla?"

Voordat ik ook maar één woord kan uitbrengen, begin ik te huilen. Alle spanning van de afgelopen dagen komt naar boven. Mijn handen trillen als ik de kop

De waarheid is mooi

Meester Koen verprutst het voor me met zijn nieuwe opdracht. Ik moet met hem praten. Nee, hij zou mij verplichten erover te spreken. Of ik zou een slecht rapport krijgen en dan moet ik toch met mama mee naar school. Oh, dit is verschrikkelijk.

"Leïla!"

Het is Loesje.

"Er is gebeld! We mogen naar huis."

De hele klas is leeg. Snel sta ik op om al mijn spullen bij elkaar te rapen. De lessen zijn voorbij en Loesje en ik fietsen terug naar huis.

"Je bent zo stil vandaag."

Ik zwijg.

"Zal ik met je mee naar huis fietsen?" biedt Loesje aan.

Oh nee, dat mag ze niet. Dan kan ik beter nu al mijn geheim verklappen. Ik verzin snel een smoes.

“Nee, vandaag ga ik niet naar huis. Ik ga naar oma toe. Alles gaat goed met me. Alleen een beetje buikpijn.”

“Oké, tot morgen dan!”

Loesje slaat rechtsaf en ik rij rechtdoor. We zwaaien nog snel even naar elkaar. Ik ben toch zo een slechte vriendin. Waarom lieg ik zoveel de laatste tijd?

Onze grijze voordeur piept. Mama staat in de keuken. Als ze de voordeur hoort dichtklappen, komt ze de gang in. Ze wandelt naar me toe. Haar warme armen doen mijn pijn smelten. Met moeite hou ik me in om niet in huilen uit te barsten. Mijn stem breekt in mijn keel. Mama zou meteen merken dat er iets is als ik nog langer beneden blijf. Ik snel de trap op naar boven. “Leïla!” roept ze verbaasd. “Ik heb appeltaart voor je gebakken.”

Ik mompel dat ik nog veel te doen heb voor school, wandel naar mijn kamer, sluit de deur en ga languit op mijn buik liggen. Mijn hoofd verstop ik onder mijn kussen en ik huil tot ik in slaap val.

Het is 18:00 als ik ontwaak. Het begint al langzaam donker te worden. Er klopt iemand op de deur.

“Je was aan het slapen. Ik wilde je niet wakker maken. Kom je? We gaan eten.”

Het is papa. Hij kijkt zo lief naar me dat ik niet durf te weigeren. Het liefst zou ik de rest van de avond in bed blijven, maar dat zou argwaan wekken. Ik wandel naar beneden.

's Nachts kan ik maar niet in slaap vallen. Het is heet in mijn slaapkamer, net als afgelopen zomer.

Denk, Leïla. Denk.

Buurvrouw Thea zegt altijd dat er voor elk probleem een oplossing is. Natuurlijk! Ik ga morgen na school meteen naar haar toe. Zij heeft altijd geweldige ideeën!

De volgende dag op school tel ik elke minuut die verstrijkt. Ik wil zo graag naar Thea toe. Thea woont al heel mijn leven naast ons. Ze heeft wel vier katten en altijd chocola, maar geen kinderen. Ik ga vaak bij haar langs voor een kopje thee en een wafel. Zij luistert naar me. Ik ben vrolijk, want nadat ik bij Thea